

W ramach modelu zakładane jest przewartościowanie roli dotychczas istniejących instytucji lub przywrócenie im ich pierwotnego charakteru.

Proponowana jest również zmiana wysokości dotacji na uczestnika w zależności od stopnia niepełnosprawności w ww. instytucjach. Uzależnienie kwoty dotacji od stopnia niepełnosprawności pozwoli na optymalne zaangażowanie kadry – gdy mamy osoby sprawniejsze, to jeden pracownik przypada na większą liczbę uczestników, gdy osoby z głębszą niepełnosprawnością – jeden pracownik dla mniejszej liczby osób. Zwiększy to szansę na powstawanie ośrodków dostosowanych do potrzeb osób z głębszą i sprzężoną niepełnosprawnością, dla których w obecnym systemie jest wręcz niemożliwe utworzenie instytucji wsparcia odpowiadającej ich ograniczeniom.

Wskazana jest zmiana orzecznictwa o niepełnosprawności - postuluje się usunięcie z orzeczenia części określającej konieczność podjęcia jednego konkretnego rodzaju terapii, by umożliwić ONI rozpoczęcie ścieżki aktywizacji w miejscu, o którym sama zdecyduje.

O miejscu rozpoczęcia aktywizacji społeczno-zawodowej i przebiegu jej ścieżki decyduje osoba z niepełnosprawnością przy wsparciu koordynatora wsparcia po przedstawieniu jej rekomendacji Grupy Roboczej.

1. Agencja zatrudnienie wspomaganego

Celem zatrudnienia wspomaganego jest podjęcie pracy na otwartym rynku przez osoby z niepełnosprawnością intelektualną, co stanowi najlepszą formę rehabilitacji społeczno-zawodowej i gwarantuje włączenie społeczne tych osób w sposób najpełniejszy. Przyjmuje się, że w każdym powiecie powinna znajdować się co najmniej jedna agencja zatrudnienia wspomaganego.

Jest to nowatorskie podejście do aktywizacji, ponieważ większość ofert pracy dla osób z niepełnosprawnością jest obecnie kierowanych z chronionego rynku pracy. Ponadto takie rozwiązanie przeciwdziała tworzeniu się kolejnych wyspecjalizowanych gett dla osób z niepełnosprawnością intelektualną.